Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St, Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 223. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СЕРЕДА, 24-го ЛИСТОПАДА 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 24, 1982 No. 223. VOL. LXXXIX.

РОЗГОРТАЄТЬСЯ ЛИСТОПАДОВА КАМПАНІЯ УНС

Джерзі Сити, Н. Дж. — З Організаційного Відділу УНС інформують, що листопадова організаційна кампанія УНСоюзу, завданням якої є придбати 400 нових членів є в повному розгарі і з кожним днем посилюється.

До 22-го листопада Головна Канцелярія УНСоюзу вже отримала від секретарів та інших відділових урядовців 130 аплікацій нових членів, забезпечених на понад чверть мільйона долярів.

Серед союзовців, від яких отримано аплікації перед веде секретар 94-го Відділу в Дітройті Роман Татарський, який вже цього місяця придбав 9 членів забезпечених на 30,000 долярів. За ним слідують вісім інших союзовців, які вже продали в листопаді на 10,000 або більше тисяч долярів забезпечення, а саме: Олесь Благітка, делеґат 170-го Відділу, придбав три члени, але забезпечив їх на 41,000 долярів, секретар 271-го Відділу Іван Чопко має 6 аплікацій забезпечених на 18,000 долярів, секретар 360-го Відділу мґр Іван Гаврилюк має 6 аплікацій забезпечених на суму 12,000 долярів, секретарка 269-го Відділу Христина Фуґа-Ґербері має 3 аплікацій забезпечених на 11,000 долярів, секретар 368-го Відділу Андрій Маринюк має 5 аплікацій забезпечених на 1,000 долярів, секретар 78-го Відділу Іван Петрунцьо має 7 аплікацій на суму 10,000 долярів, секретар 59-го Відділу Тарас Сливінський має 4 аплікації на суму 10,000 долярів і секретар 455-го Відділу мґр Іван Геврик має дві аплікації на суму 10,000 долярів.

Слід згадати, що з днем 1-го жовтня ц. р. Екзекутивний Комітет проголосив спеціяльну „точкову акцію", метою якої є признати спеціяльну нагороду усім тим союзовцям, що в поодиноких місяцях будуть мати відповідне число „точок". В зв'язку з тим багато союзовців стараються бути управненими до того спеціяльного бонусу.

Щоб секретарі і інші союзовці мали кращу можливість продавати союзовий „товар" і тим самим мати нагоду здобути бонус, впроваджено спеціяльну акцію для членів Союзу, а саме подвоєння життєвого забезпечення без лікарських оглядин до 65 року життя. Ту нагоду повинні використати всі члени УНСоюзу.

Есей „Тавро бездержавности" появився окремою брошурою

Джерзі Сити, Н.Дж. — Цього року, тут, накладом автора д-ра Богдана Цимбалістого у в-ві „Свобода" появився 39-сторінковою брошурою його есей, що під цією назвою був друкований у „Свободі", в числах 11-му до 22-го, від 19-го січня до 4-го лютого ц.р.

Особлива вартість цього видання у тому, що д-р Б. Цимбалістий, проаналізовуючи обставини та шукаючи за коренем лиха бездержавности українського народу, спирається на джерельних матеріялах — листуванні, книжках, цитатах із поодиноких писань чільних українських, американських і світових мислителів, як і сучасних публіцистів-дисидентів

Насвітлюючи обставини і причини лиха бездержавности, автор вказує на наслідки довголітнього поневолення, психологічно-побутові і територіяльні різниці, на різномову українців, через невірне, бо ідеологізоване, розуміння українства, та на багато причин, які іноді виводяться від певних рис українського характеру. Вкінці, що сьогодні на потребу, д-р Б. Цимбалістий дає конкретні пропозиції для направи — оздоровлення внутрішньої ситуації серед українців на поселеннях.

Ціна цього видання — 2 доляри, включно з поштовою оплатою. Замовляти цю брошуру можна у книгарні „Свобода": „Svoboda", 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302, як також можна її купити в книгарнях „Арка" і „Сурма" в Ню Йорку, Н.Й., та „Дніпро" в Нюарку, Н.Дж.

ОКРУГИ УНС НОВОЇ АНГЛІЇ ВІДБУЛИ ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ СПОЛУЧЕНІ З СЕКРЕТАРСЬКО-ОРГАНІЗАЦІЙНИМ КУРСОМ

Вилимантик, Конн. (с.г.). — У суботу, 6-го листопада ц. р., тут в залі Українського Народного Дому відбувся секретарсько-організаційний курс для секретарів і організаторів округ з трьох стейтів, а саме: Ню Гейвену, Бостону і Вунсакету. В курсі взяло участь 35 осіб.

Курс відкрив голова Округи Ню Гейвену д-р Михайло Снігурович, привітав усіх присутніх союзовців, а при тому також усіх членів Екзекутиви УНС, головного секретаря Володимира Сохана і головного організатора Степана Гавриша. При тому він інформував про програму денного порядку курсу і нарад, а відтак запросив до першої лекції С. Гавриша, який говорив про „Значення вишколу секретарів — організаторів". Слідуючим доповідачем був В.Сохан, який дав дві лекції „Основи життьового забезпечення", та „Наш товар — роди союзового забезпечення", і при тому інформував про обов'язки секретарів. Відтак С. Гавриш доповідав на тему „Як здобувати членів — психологія забезпеченевої акції".

Тому що так курс для секретарів, як і організаційні наради були приготовані для трьох округ, то курсом проводили на переміну голови округ, а саме, д-р М. Снігурович. Він був теж господарем, на території його округи відбувалися

Учасники секретарсько-організаційного курсу УНС

наради і курс. Відтак ще проводили курсом Володимир Гетьманський, голова Округи Бостон і Леонід Гардінґ, голова Округи Вунсакет, Ровд Айленд. По кожній лекції доповідачів присутні союзовці мали до них ряд запитів і це було доказом того, що вони бажали отримати якнайбільше відомостей про різні кляси союзового забезпечення.

Після курсу для усіх учасників була приготована вечеря заходом Управи 387-го Відділу, а головно секретарки Ірини Олійник. Точно о год. 6:30 вечора д-р М. Снігурович відкрив організаційні наради трьох округ, при чому привітав тих союзовців, які прибули, взяти участь лише в нарадах. Між ними буд і почесний голова Округи Ню Гейвену та колишній заступник головного предсідника і головний контролер проф. Іван Телюк. Згідно з порядком нарад голови округ коротко звітували про працю поодиноких відділів, якими опікуються. Першим звітував д-р М. Снігурович за Округу Ню Гейвен, відтак В. Гетьманський інформував про працю відділів Округи Бостон, а Л. Гардінґ інформував про загальні справи Округи Вунсакет. Звітодавці заторкнули багато важливих спав, які нуртують в поодиноких громадах.

Слід додати, що д-р М. Снігурович, відкриваючи наради, наголосив, що „всі ми є союзовцями і спільно, як одна родина повинні працювати для Союзу і в такому дусі будемо проводити нарадами".

Головним промовцем під час нарад був В.Сохан. Він

(Закінчення на стор. 4)

СВЯТКУЮТЬ ТИЖДЕНЬ РОДИНИ

Вашінгтон. — З Департаменту здоров'я і обслуги людей, із зазначенням підвідділів — Бюра служби розвитку людини і Адміністрації для дітей, молоді та родини, з датою 18-го листопада цього року, надіслано обіжник до преси з повідомленням, що Президент ЗСА Роналд Реґен видав проклямацію про святкування і цього року, як вже шість років перед тим, Крайового Тижня Родини.

Обіжник Уряду закликає всіх американців будь-якого етнічного походження до святкування цього Тижня, починаючи 21-им листопада і кінчаючи 27-им цього ж місяця.

Крайовий Тиждень Родини вперше відсвятковано в 1972 році, але він став щорічним святкуванням на підставі декрету Президента, схваленим обома палатами Конґресу ЗСА, в 1976 році.

Крайовий Тиждень Родини — це особливий час, коли стверджується найбільш сильно важливість родини як такої в американському житті і її фундаментальну ролю у формуванні тих шляхетних чеснот, на яких основується життя цієї країни і американського народу.

Святкування цього Тижня дає людям нагоду зупинитися на мить і глибоко продумати бодай коротко про ролю родини в житті кожної людини і вплив її на хід подій у цій країні.

Підкреслюючи важливість цього відзначування родинности і Родини, обіжник з Вашінґтону, що його підписав комішенер Кларенс Годжес та його заступник, закликає всіх громадян включитися активно у святкування і відзначування цього Тижня.

Як сказав президент Реґен у своїй проклямації: „Родина завжди була наріжним каменем американського суспільства; наші родини плекають, зберігають і передають кожному наступному поколінню вартості, якими ми спільно володіємо і якими дорожимо; передають вартості і чесноти, що є підставою наших свобід. У родині ми вивчаємо нашу першу лекцію про Бога і про людей, про любов і дисципліну, про права і обов'язки, про людську гідність і про людські слабості... Я особливо запрошую всіх американців скласти молитву подяки за міцні родинні зв'язки, які є нашим благословенням".

Альманах УНСоюзу на 1983-ій рік вже віддано до друку

Джерзі Сити, Н.Дж. — На початку листопада віддано до друку Альманах УНСоюзу на 1983 рік і він буде незабаром готовий для розсилання тим особам, які заплатили належність у сумі 8 долярів за попередній альманах на 1982 рік, і тим, хто вже надіслав передплату на новий річник або висловив бажання набути його.

Всі ті особи, що не замовили календар-альманах, а бажають його дістати, повинні в наступних днях висловити такий свій намір листом до адміністрації „Свободи" з пересланням заплати в сумі 8 долярів.

Як і попередніми роками, Альманах-календар містить у собі цікаві і різноманітні матеріяли. Його головною темою цього року є голодовий Голокост України 1932-1933 років, коли від штучного голоду, створеного московсько-большевицькою владою, вимерли мільйони українського селянства, а заможніші українські хлібороби були сотнями тисяч безжально винищені по концентраційних таборах російської півночі і Сибіру. Це також час масового розстрілювання в підвалах ЧеКа — ҐПУ — НКВД — МВД української інтелігенції. Цим темам присвячено в Альманасі 1983 українські та англомовні праці, серед яких є статті Олексія Коновала, Івана Чинченка, Яра Славутича та Я. Гаса, а насамперед — понад 30-сторінкова праця д-ра Джеймса Мейса англійською мовою про „Штучний голод у 1933 році в Совєтській Україні: Що було і чому?"

Не менше цікаві інші розділи, у яких є ювілейні статті, присвячені 90-річчю „Свободи". Серед них веде перед праця ред. Антона Драгана „Газета Хрестоносних походів", есей д-ра Мирона Куропася англійською мовою „'Свобода' і будування Американської України", та інші вартісні матеріяли українською і англійською мовами.

Третій розділ — українські поселення, світ і Україна, знайомлять читача з великими датами української історії, Церкви, культури і літератури чи із загально цікавими для читача „світовими подіями", як наприклад, стаття про жінок — лавреаток нагороди Нобеля. Четвертий розділ дає вибірку віршів, оповідань, нарисів чи спогадів пера відомих діячів культури на українських поселеннях.

Членів УНСоюзу, читачів „Свободи" та „Українського Тижневика", як і всіх громадян-українців редакція Альманаха запрошує надсилати свої замовлення на Альманах разом із заплатою на адресу: „Svoboda", 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302.

ЛИСТОПАДОВЕ СВЯТО

Ню Йорк, Н.Й. — Старанням Об'єднаного Комітету Українських Організацій Бруклину відбудеться в неділю, 28-го листопада ц.р., Академія в честь Листопадового Зриву і 40-ліття УПА. В програмі виступ церковного хору під керівництвом Лева Рейнаровича, святочна промова І. Йовик-Соколенка, виступ бандуристок під керівництвом Л. Ларсон, сольоспів Л. Рейнаровича, дуети Т. Шайди і Л. Рейнаровича, деклямації у виконанні місцевої молоді.

АНДРОПОВ ЗАКЛИКАЄ ДО ПРОДОВЖЕННЯ ДЕТАНТУ

Москва.-Юрій Андропов, новий лідер Комуністичної партії Совєтської Союзу, на пенумі ЦК партії в понеділок, 22-го листопада, заявив, що Совєтський Союз постарається продовжувати політику детанту зі ЗСА.

Він також закликав зробити нове зусилля і допомогти економіці, впроваджуючи стимули матеріяльного заохочення та елементи децентралізації.. Андропов сказав пленумові ЦК партії, що СССР не робитиме жадних „попередніх концесій" як заходів при покращання відносин із ЗСА. Він також сказав, що ніхто не повинен очікувати „одностороннього розброєння" СССР, якого, як він висловився, вимагають американці на женевських переговорах.

„Ми не наївні люди", — сказав Андропов і підтвердив, що Совєтський Союз триматиме свої збройні сили „на належному рівні". Одначе Андропов підкреслив значення переговорів, а не конфронтацію. Не називаючи Адміністрації президента Роналда Реґена, Андропов сказав, що Москва готова на „чесну угоду", основану на „взаємності та рівності".

На цьому ж пленумі було підтверджено відхід Андрія Кириленка із складу Політбюра і обрано нового члена, першого секретаря комуністів Азербайджану, Ґейдара Алієва.

У понеділок Андропова обрано теж до Президії Верховної Ради СССР і слід сподіватися, що йому дадуть титул президента, що його мав Леонід Брежнєв.

БАЖАЮТЬ КРАЩИХ ВІДНОСИН

Москва. — У своїй передовій редакційній статті орган Комуністичної партії СССР газета „Правда" в неділю, 21-го листопада, повторила твердження Кремля, що Совєтський Союз хоче „норамльних і навіть кращих" відносин з ЗСА. Газета також написала, що зустрічі в Кремлі після смерті Леоніда Брежнєва дали „новий поштовх" збереженню і розвиткові детанту".

Передова стаття „Правди", повторюючи стандартну фразу про здатність Совєтсього Союзу „завдати розторошуючий удар" по аґресорові, одночасно підкреслила, що покращання американсько-совєтських відносин буде служити інтересам обидвох країн і „загальному мирові".

У світі

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР КНР ЧАО ЦУЯНҐ ЗАЯВИВ у неділю, 21-го листопада, що Китай буде однаково підтримувати як комуністичну, так і некомуністичну фракції камбоджійської повстанської коаліції, яка бореться проти в'єтнамської окупації. Офіційне пресове аґентство нового Китаю, яке передало цю вістку, також заявило, що Чао сказав це Сон Саннові, лідерові однієї з двох некомуністичних груп у новоутвореному трифракційному союзі. Принц Нородом Сіганук, президент коаліції, є лідером другої не-комуністичної фракції. Кію Самфан, віцепрезидент коаліції, очолює комуністичну фракцію. Вони обидва були недаво в Пекіні, стараючись дістати підтримку китайського керівництва, яке є проти в'єтнамської присутности в Камбоджі.

ПРЕЗИДЕНТ ПАКІСТАНУ ЗІЯ УЛЬ ГАК ЗАЯВИВ у неділю, 21-го листопада, що в результаті совєтської окупації Афґаністану ту країну покинуло і втекло до Пакістану біля трьох мільйонів осіб. Їх число постійно зростає. Генерал Зія сказав кореспондентам, що офіційний підрахунок втікачів подає число 2,8 мільйона осіб, але насправді їх є багато більше, бо не всі втікачі реєструються.

КОРЕСПОНДЕНТ ГАЗЕТИ „НЮ ЙОРК ТАЙМС" Томас Фрідман пише у п'ятій з ряду кореспонденції про становище на Близькому Сході, що напад на Ливан і відносно швидка перемога Ізраїля були можливі в наслідок кризи арабської політики, яка набрала „революційних пропорцій". Цей висновок кореспондент зробив після опитів в Йорданії, Сирії, Баґрейні, Кувейті, Тунісі, а також розмов з арабами з Єгипту і Катару. Населення цих країн заявляє, що воно сильно принижене цим, що сталося в Ливані, та розчароване нездатністю урядів арабських країн зареаґувати в належний спосіб.

ЗГІДНО З ПОВІДОМЛЕННЯМИ східньонімецьких партійних джерел, брак м'яса, масла та інших продуктів харчування викликає неспокій і загрожує діями протесту в деяких промислових центрах і більших фабриках Східньої Німеччини. Ці самі джерела говорять, що робітники декількох фабрик звернулися до офіційних представників партії пояснити постійні перешкоди у постачанні харчових продуктів і попередили, що вони припинять роботу, якщо справа не поліпшиться. Партійні речники повідомляють, що в місцевих партійних комітетах відбулися останнім часом засідання, де розглядалося питання покращання постачання населення продуктами харчування. Вищі політичні офіційні особи дали запевнення, що вони зроблять все від них залежне, щоб поправити ситуацію. „Справи важкі", — заявив один офіційний представник, — „але ми ще не є в ситауції, яка трапилася в Польщі. Ми саме намагаємося уникнути цього".

ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ ЗАЯВИВ у неділю, 21-го листопада, в столиці Кенії Найробі, що, не зважаючи на критику лідерів чорної Африки, Адміністрація президента Роналда Реґена продовжуватиме пов'язувати справу незалежности Південно-Західньої Африки (Намібії) з виводом кубинських військ з Анґолі. Виступаючи на пресовій конференції в кінці триденних відвідин Кенії, Буш сказав, що поєднання питання незалежности Намібії з виводом чужинецьких військ з Анґолі є „на мій погляд єдиним можливим способом, як ви завершите те, до чого ми всі стремимо". „Ми так розуміємо шлях до здобуття незалежности Намібією, звільнення Анґолі від чужих військ, та віддалення південноафриканських сил від Анґолі", — сказав Буш.

КОРЕСПОНДЕНТ ГАЗЕТИ „НЮ ЙОРК ТАЙМС" передав з Ливану, що там кілька сот ливанських мусулманських шіїтів, послідовників аятолли Хомейні, штурмом здобули будинок міської ради в провінціяльному місті Баальбек у східньому Ливані в неділю, 21-го листопада, у збройному протесті проти уряду президента Аміна Ґемаєля, який є християнином-маронітом. Лідери бунту сказали, що під час здобуття будинку не було стрілянини, ні жертв. В цьому переважно шіїтському місті є 25,000 мешканців.

ПРЕЗИДЕНТ ПРОГОЛОСИВ ПЛЯН РОЗМІЩЕННЯ РАКЕТ

Вашінгтон. — У понеділок, 22-го листопада ц. р., президент Роналд Реґен виголосив свою чергову промову по радіо і телевізії, темою якої було приміщення сотні ракет типу МХ далекого засягу у стейті Вайомінґ. Президент вияснював конечність тих ракет, щоб змодернізувати американську нуклеарну зброю. Рівночасно він заявив, що готовий зменшити сильно збройні сили, якщо дійде до порозуміння з СССР.

Промова Р. Реґена припала шість годин після того, як його Уряд проголосив плян примістити нові стрільна далекого засягу біля летунської бази в Шаєн, у стейті Вайомінґ. Цей плян щільного розташування ракет запропонував Президентові Департамент летунства і він на нього погодився.

Реґен назвав ці стрільна „сторожами миру" і уважає, що їх розбудова є дуже на часі помимо того, що кошт їх буде виносити 26 більйонів долярів. Він також заявив, що в понеділок вислав листа до совєтського уряду, пропонуючи декілька можливостей зменшити небезпеку нуклеарної війни і зміцнити взаїмне довір'я.

Безпосередня реакція на пропозицію Президента щодо пляну щільного розташування ракет типу МХ не викликала серед членів Палати Репрезентантів великої підтримки. У консервативних її членів можна помітити скептичну настанову до пляну Президента, а у лібералів сильний спротив. Губернатор стейту Вайомінґ Ед Гершлер, демократ, заявив, що буде підтримувати плян Президента і надіється, що так само будуть цей плян підтримувати мешканці Вайомінґу, для яких це означає кращий економічний стан.

Плян щільного розташування стрілен, що його подав Президент, це лише одна десята того розміру стрілен, що була пропонована минулого року та яка зустрілася з великим спротивом населення.

ВАЛЕНСА ЗУСТРІЧАВСЯ З ҐЛЕМПОМ

Варшава, Польща. — Лех Валенса, лідер забороненої профспілки „Солідарність", розчарував тисячі своїх прихильників у Ґданьску, його родинному місті в неділю, 21-го листопада, коли вони не побачили його в церкві, в центрі міста, як вони сподівалися. Він був на Службі Божій в маленькій церкві на передмісті біля свого дому. Після Служби Божої Валенса відмовився говорити з кореспондентами і пішов до дому.

В суботу, 20-го листопада, Валенса мав приватну зустріч з католицьким примасом Польщі архиєпископом Юзефом Ґлемпом. Це була його перша зустріч з високопоставленими особами Католицької Церкви від часу його звільнення з інтернування. Після зустрічі не було подано жадних відомостей про розмови. Раніше члени уряду повідомили Ґлемпа, що вони мають фотографії Валенси сексуально компромітуючого характеру.

Валенса просив дати йому кілька тижнів спокою на роздумування, щоб обмірковувати ситуацію після довгої ізоляції. Ходять чутки, що він може в якийсь спосіб співпрацює з Католицькою Церквою, яка тісно пов'язана з „Солідарністю" і постійно закликала звільнити всіх інтернованих.

В Америці

ОРГАНІЗАЦІЯ АМЕРИКАНСЬКИХ ДЕРЖАВ (ОАС) закінчила свої однотижневі наради у Вашінґтоні з певною надією, що мир і нормальне життя привернеться в країни Центральної Америки. Рівночасно Білий Дім повідомив, що президент Роналд Реґен відвідає за кілька днів Бразилію, Колюмбію, Коста Ріку й Гондурас. Під час згаданої конференції державний секретар Джордж Шулц запропонував „стратегію для миру", закликаючи до виведення всіх мілітарних дорадників з країн Центральної Америки. Він натякнув, що всяке домовлення мусить бути базоване на „строгій верифікації", маючи на думці Кубу і Нікараґуа, в яких як відомо, є комуністичні дорадники та маса совєтської зброї.

СЕНАТОР ДАНІЄЛ МОЙНИГЕН, ДЕМОКРАТ з Ню Йорку, і містоголова Сенатської комісії в справі розвідки заявив, що засуджений американський шпигун Кристофер Бойс відіграв мабуть рішальну ролю в провалі переговорів між ЗСА і СССР в справі обмеження атомових зброєнь. Бойс і його приятель, Далтон Лі, працювали в корпорації ТРВ, яка виробляла строго засекречені електронічні інструменти для Уряду ЗСА. Вони викрадали ці пляни і перепродавали совєтським шпигунам в Мехіко. Оба тепер перебувають у федералній в'язниці, засуджені на 40 років тюрми.

ПОЛІЦІЯ ТА ПРЕДСТАВНИКИ СУДОВИХ ВЛАСТЕЙ викрили в Квінсі, Н.Й. „фабрику" кредитових карток, дозволів на ведення автомобілів та інших документів, при помочі яких два члени цих нелеґальних „операцій" обікрали банки і інші фінансові інституції на багато мільйонів долярів. Сальваторе Карделля і Дейвид Стайнбок, які вели ці ошуства, є тепер в тюрмі.

МАЛОЛІТНІ ВОДІЇ АВТОМОБІЛІВ ПОВИННІ бути добре вишколені перед отриманням дозволу про небезпеку алькоголізму. Бюро автомобілів стейту Ню Йорк повідомило, що на кожних десять водіїв авт, один п'яний під час їзди, і що 60 відсотків всіх п'яних водіїв становить малолітня молодь. Рівнож стейтові власті Ню Джерзі є тої думки, що молодь треба виховувати в справах алькоголізму, тим більше, що звичайно родичі цього не роблять, бо вони також не здають собі справи з небезпеки, яку спричинюють п'яні водії авт.

РАДА КОНТРОЛІ РУЧНОЇ ЗБРОЇ ПОВІДОМЛЯЄ, що від часу вбивства, Президента Джана Кеннеді понад 200,000 американців згинуло від куль ручної зброї, тобто револьверів. Крім того, 190,000 американців покінчило самогубством, а 50,000 осіб згинуло припадково від ручної зброї. Крім того, в тому самому часі 1,7 мільйона осіб були поранені ручною зброєю і 2,7 мільйона американців були обграбовані при помочі ручної зброї. Рада контролі домагається суворого законодавства для утруднення закупу та посідання ручної зброї.

КОМУНІКАТ ДЕРЖАВНОГО ІРАКСЬОГО РАДІО подав в неділю, 21-го листопада, що комбінований вогонь летунства і морських кораблів затопив у головному порті вивозу нафти з Ірану на острові Харґ п'ять танкерів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — $1.00. Make chek or money orders payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ місячно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Похід проти злочинства

Президент Реґен заповів у минулому тижні війну проти зорганізованого підпільного злочинного світу в Америці та закинув контрольованій демократичній Палаті Репрезентантів, що вона не співпрацює з Урядом у цій справі.

Президент висловив свої завваги на Фльориді, куди він прилетів, щоб подякувати спеціяльній групі, заснованій у цьому стейті за її успіхи у поборюванні пачкарства наркотиків. Він відвідав військову базу на Фльориді, де змаґазиновано переловлені і сконфісковані мішки з маріхуаною вагою сім і півтонни, 17 кілограмів кокаїну і баґато стрільної зброї. Він висловив теж признання залозі довгого на 110 стіп моторового човна прибережної сторожі, яка на протязі одного року перехопила 70,000 фунтів маріхуани, пачкованої з країн Середущої і Південної Америки на Фльориду. Президент заповів, що Уряд зголосить законопроєкт про зміну карного кодексу, — мається на увазі загострення кар на різні злочини, підвищення так званого „бейлу" — звільнювання арештованих за грошовою кавцією, та скасування різних постанов по лінії „громадянських прав", які спутують руки органам безпеки і сприяють злочинцям, а не масі льояльних громадян. Майже одночасно генеральний прокуратор Вілліям Ф. Смидт і директор ФБІ Вілліям Ф. Вебстер, промовляючи на конференції Міжнародної асоціяції шефів поліції в Атланті, Джорджія, уточнили різні подробиці заповідженого Президентом походу проти злочинства.

Президент говорив головно про поборювання підпільної мафії і про війну проти торгівлі наркотиками. Але посідання і торгівля наркотиками є не тільки злочином самим для себе, — наркотики є найголовнішим джерелом доконування різних інших важливих злочинів: крадежу, грабунків, схоплювання людей для отримання викупу, шантажу, вбивства. Бо наркоман, який відчуває жагучу потребу наркотику, не цурається ніякого злочину, коби добувати гроші, потрібні для купна маріхуани, кокаїну чи іншого наркотику. Зачмелені наркотиками мотористи і спричинюють катастрофи, в яких гинуть тисячі людей плюс мільйонові матеріяльні втрати.

Злочинство так розпаношилось і поширилось у ЗСА, що насправді невідомо, чи на перше місце американських лих поставити економічну кризу з її безробіттям, чи епідемію злочинів. Докладну статистику за стейтами, містами, расою, статтю і віком злочинців, проголошено у популярних доступних довідниках тільки за 1979 рік. У тому році доконано в ЗСА 1,141,120 „нагальних злочинів", 458,740 грабунків з користуванням зброєю, 73,115 випадків знасилування жінок, 3,172,429 „звичайних" грабежей. В минулому і цьому роках злочинство в Америці не потахло, але зросло — в усіх ділянках, усіх родах і категоріях. Немає найменшого сумніву, що чи не найбільшою причиною такого зросту злочинів є погана система судочинства, — можливість довгими роками процесуватися, відкликаючись від інстанції до інстанції, — лагідні кари, диковинна можливість „договорення" між прокуратором і оборонцем щодо вможливлення підсудному дістати меншу кару (коли признається до вини щодо меншого злочину). Злочинству в Америці сприяє вся атмосфера надмірного лібералізму, яка довела до скасування у практиці кари смерти. Злочинство зросло, коли у прилюдних школах скасовано молитви. Бувають випадки, коли публічна опінія така обурена випадками неоправданої лагідности судді, що за звільненим злочинцем стежать, арештують його за якийсь новий злочин і карають, як рецидивіста.

Добре сталося, що сам президент Реґен зацікавився ближче проблемою злочинства і що рішено повести боротьбу проти нього скоординовано різними органами влади та ревізією карного кодексу. Ліберальний табір напевне буде проти скасування різних приписів і заборон, які спутують руки поліції і ФБІ. Напевно залишиться далі обов'язок вирецитувати арештованому всі його права — і коли арештований не почує тієї сакраментальної формули, яка постала з так званої „справи Міранди", — то хоч би це був схоплений на гарячому вчинку вбивник — суддя випускає його на волю і дає догану поліції.

Демократія — чудова система. Але в тих країнах, як Савдійська Арабія, в якій відрубують руки злодіям і де стосується кару смерти супроти вбивників — злочинів таки менше. Коли зловживається привілеями демократії, то затирається межа між свободою і сваволею і настає атмосфера догідна для злочинців. Найближча майбутність докаже, чи справді за словами Президента прийдуть діла і чи виграє принцип, що за виною мусть прийти кара.

„Листи читачів" повинні бути не довші, як одна сторінка машинопису, друкована через два інтервали. Лист повинен торкатися тем, порушених тільки на сторінках „Свободи". Реагувати слід до десяти днів після опублікування матеріялу. Якщо лист пишеться рукою, то слід писати його чітко і виразно і також з великими відступами поміж рядками. Редакція застерігає за собою право скорочувати листи й виправляти мову, як і скреслювати різкі вислови.

Любомир Калинич

А ВАТИКАН МОВЧИТЬ...

Палата Репрезентантів і Сенат ЗСА схвалили резолюцію, у якій засуджують переслідування Української Католицької і Православної Церков в Україні і передали її до затвердження президентові Роналдові Реґенові. Цю резолюцію, яка відкликається на статтю 52-гу конституції СССР про свободу релігійних переконань, вніс сенатор Голдвотер і кількох інших сенаторів, ще в квітні 1981 року в Сенаті („Свобода" 14-го жовтня 1982), а в травні того самого року в Палаті Репрезентантів. Резолюція також закликає президента Реґена почати формальні і неформальні переговори з урядом СССР у справі свободи релігійних практик обидвох Церков в СССР.

Недавно, в інтернаціональній пресі в Цюріху, Швайцарія, на підставі довірочних документів інформовано про релігійне життя католиків в Україні („Свобода" 1-го липня 1982) та з'ясовано важке положення УКЦеркви. Згідно з цим документом, переслідування урядом триває „безперервно, під час Богослужень КҐБ і міліція часто влаштовують на вірних нагінки і їх розганяє, або арештує".

Наш Патріярх Йосиф обстоює права Помісної УКЦеркви перед ворогами „сходу і заходу", де тільки має нагоду пригадує світові про переслідування УКЦеркви на Україні, яка під сучасну пору находиться у новітніх катакомбах XX століття. Нагадаймо промову Блаженнішого Патріярха Йосифа під час відомої авдієнції 13-го грудня 1976 року в св. Отця Папи Павла VI („Свобода" 6-го січня 1977). У цій промові Патріярх звернувся до Папи зі словами: „Нашим гарячим проханням було б, щоб Ваша Святість як спільний Батько всіх вірних Христової Церкви, зволив проголосити цього року окреме звернення до всіх вірних дітей українського народу, що вже 30 років терплять жорстоке переслідування за Христа і Його Церкву... Ми глибоко переконані, що Ваша Святість не відмовить їм цієї духової помочі і за це всі українці у вільному світі висловлюють Вашій Святості їх глибоку і синівську вдячність".

Треба також нагадати відкритий лист теперішньому Святішому Отцеві Іванові Павлові II від вірних католиків з Української ССР („Церковний Вісник" 13-го червня 1982). У цьому листі українці католики східнього обряду пишуть: „Просимо Тебе Святіший Отче, авторитетно роз'яснити представникам радянської влади від себе особисто, як голови нашої Церкви і від імени нашого вірного народу, що український народ має право домагатися свободи для своєї Католицької Церкви східнього обряду".

Чи появилось будь-яке звернення до вірних українців католиків в Україні приналежних до найбільш переслідуваної Христової Церкви у XX столітті? Ні Папа Павло VI ні його наслідник теперішній Папа Іван Павло II не виголосили ні одного звернення в обороні обездоленої УКЦеркви, ні одного послання.

Переслідування та відібрання громадянства УКЦеркви в уярмленій Україні — добре відоме теперішньому Папі. Це ж було також головною ціллю відомої нам горезвісної виміни листів між російським патріярхом Піменом та Папою Іваном Павлом II у січні 1981 року („Свобода", 18-го червня 1981). У цій листовній виміні, російський патріярх відважився шантажувати проголошення рішення Синоду українських католицьких владик, що відбувся у Римі 2-го грудня 1980 року, де вони винесли заяву уневажнення сумнозвісного собору 1946 року, на якому зліквідовано УКЦеркву та прилучено її до російського „правосла'я". В наслідок того, теперішній Папа заборонив нашим владикам публікувати ці рішення Синоду і ця заборона — важлива по сьогоднішній день.

Чи не варто б уже нарешті ватиканським високим чинникам дещо глибше та реальніше призадуматися над напрямними безсуттєвого екуменічного діялогу з большевицько-московським патріярхом Піменом, а при тому совісно проаналізувати свою поставу та завзяту мовчанку у цьому відношенні до мученицьких-сплюндрованих Українських Церков у большевицькій атеїстичній дійсності.

Молім Бога, щоб резолюція обох Палат Репрезентантів та Сенату ЗСА із засудженням переслідування Української Католицької та Православної Церков в Україні стала для Ватикану прикладом дійсної любови ближнього та трактування прав цього ближнього як рівного між рівними.

Володимир Барагура

ПРИСМЕРК „ВЕСЕЛКИ"

У клубовинні перехресних течій і протиріч, яке оповило наше національно-громадське життя, ми втрачаємо ясний образ основних життьових інтересів і потреб нашої спільноти на поселенні. Є дві кардинальні необхідності, від яких залежить наше „бути чи не бути" поза межами материка, а саме: збереження національної субстанції й вирощування, плекання та закріплювання наших самобутніх культурних надбань і притаманних нам духових вартостей, які не мають змоги розвиватися на рідній землі. Збереження цих двох цінностей є одночасне з защепленням національної свідомости, почуття „етнічної ідентичности" нашому молодому поколінню.

Теоретично наша громадськість визнає ці аксіоми, висловлені в багатомовних гаслах — „Молодь, наше майбутнє"!, „Лицем до молоді"!, „Дорога молодим"! Але між теорією й практикою є велике розходження, прірва та відстань і ці вагомі гасла здебільша залишаються пустослів'ям.

Є ще й друге протиріччя, яке проходить у нас незауважене. Ми опротестовуємо й засуджуємо лінгвіцид на батьківщині, який проводить ворог, але одночасно власними руками доконуємо мововбивства у вільному світі, хоч не маємо на те об'єктивних причин, бо ніхто нас не примушує тут занедбувати українську мову. Навпаки є сприятливі умови плекати і вживати її свобідно та розвивати вільно національну духовість і культуру.

Тому що наша культура творилася українською мовою, досконале знання її є необхідною для пізнання наших духових надбань.

Поруч різних засобів вивчання і плекання рідної мови — як шкільництво, українознавчі курси, юначі організації, студії мистецького слова — існує один важливий засіб у цій ділянці — друковане слово в формі журналів для дітей.

Ціллю цієї статті є на прикладі „Веселки" показати, як мало уваги присвячують дитячій пресі не тільки батьки, але й професійні вчителі та виховники. „Веселка", яка заходами УНС при співпраці Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді почала виходити у вересні 1954 року і тепер кінчить 29-ий рік видання, появлялася впродовж двох перших десятиліть п'ятитисячним накладом. З роками наклад її замість зростати почав маліти і ця тенденція спадання продовжується з року на рік. У хвилині писання цієї статті наклад зменшився до 1,500 примірників. Це грівожлива й загрозлива статистика.

Інше варте уваги, хоч і не втішливе спостереження: зацікавлення й позитивна оцінка „Веселки" дітьми-читачами, батьками й учителями та виховниками в країнах нашого поселення поза Північною Америкою з низьким економічним стандартом (Південна Америка), чи в країнах европейського континенту (Німеччині, в країнах орбіти „Залізної заслони") й Англії, куди більше як у колисці „Веселки" ЗСА і сусідній Канаді, у яких побутово-економічні умови найкращі.

Явище дивне й незрозуміле, бо передплата „Веселки" на сьогоднішні видавничі умови найнижча з усіх дитячих журналів — всього 8 долярів річно і 5 долярів для членів УНС, а зовнішньо-графічне оформлення й виховно-навчальна та літературно-мистецька вартість журналу ставить його на чолове місце поміж передовими нашими дитячими періодиками. Так оцінив його професор Фарлі Дікінсон університету д-р Джеймс Фрейзер у листі до редакції „Веселки": „Який чудовий журнал редаґуєте"!

Для прикладу хай послужить лист вчительки з Англії Одарки Іванчук: „В нашому осередку (Ноттінґгем) при школі українознавства деякі батьки бажають отримати Ваш журнал, вважаючи його дуже цікавим та корисним для їхніх дітей. Вони бажають бути передплатниками"... А ось лист дітей із Мюнхену (Німеччина): „Дорога „Веселко"! Ми були б щасливі, якби Ти щомісяця приходила до нас. Ми любимо тебе читати". Підписані: Міра, Сяня і Борис Франкевичі. Маруся Найтінґейл пише: „Я читаю журнал („Веселку") багато літ і мені подобаються різні оповідання".

Школи в Бразилії, Арґентині теж просять присилати їм „Веселку", що й видавництво робить безкоштовно. Деяка кількість примірників журналу йде до Польщі й Юґославії.

Цікаво, що українські школи, курси українознавства та юначі організації на терені ЗСА часто звертаються до УНС за матеріяльною допомогою, але не роблять нічого, щоб заохотити батьків школярів передплачувати „Веселку".

Статистика в тому відношенні невідрадна. Ранішими роками деякі школи передплачували кілька сотень примірників, тепер у деяких школах в найкращому випадку передплати становлять кілька десятків, а іноколи один примірник на всю школу (!). Більшість шкіл взагалі не послуговується „Веселкою".

Інтересно, що Шкільна Рада, яка користується сторінками „Свободи" для своїх звітів, комунікатів, рецензій, ніколи, ні раніше, ні тепер не зреванжувалася заохотою, щоб школи її мережі передплачували „Веселку".

Видавництво й редакція „Веселки" стоять перед тяжкою дилемою. Діло не в фінансовій сторінці, а в куди важливішій, нематеріяльній площині — чи варто видавати журнал, коли він не має достатньої кількости читачів, коли своїм виховним впливом охоплює тільки вузьке коло дітей. Бо доцільність видавати дитячий журнал є не так у його фізичній появі, як у досягненні цілі, для якої його видається — охопити своїм впливом якнайширший круг юних читачів.

Цей момент мусить узяти до уваги наша громада, зокрема батьки, вчителі й виховники, школи та юначі організації, за якими рішальне слово. За час майже тридцятилітнього існування „Веселка" пережила різні кризові моменти, проте момент читача-передплатника найбільш критичний.

Питання Родини

Зближається Четвертий Конгрес Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, скликаний до Філядельфії, від 25 до 28-го листопада ц. р. Подія великої ваги не лише для українських жінок, але й для цілої української спільноти, бо прийдуть делеґатки із складових організацій з Европи, Канади, Південної Америки і ЗСА, а може й Австралії, щоб поділитися інформацією про працю у своїх поселеннях, призадуматися над положенням української еміґрації в світі та укласти пляни на майбутнє.

Центральною точкою Конґресу є українська родина, але й інші справи вимагають окремої уваги. Тут на перший плян висувається питання участи українських жінок в міжнародному жіночому русі з уваги на те що триває ще дальше Світова Жіноча Декада Об'єднаних Націй і почались приготування до кінцевої світової жіночої конференції у 1985 році.

Досвід делеґацій СФУЖО з участи у першій Світовій Жіночій Конференції у Мехіко Ситі в 1975 році, після якої Генеральна Асамблея ОН ухвалила Жіночу Декаду для Поступу-Рівноправности — і Миру, від 1976 до 1985 років, — та виступи в другій конференції в половині Декади в 1980 році в Копенгаґені, улеґшать плянування участи в конференції 1985 року.

В обох конференціях, 1975 і 1980 роках, українські жінки перевели ряд успішних акцій, якими утривалили своє місце на арені світового жіночого руху, а продовжуючи зв'язок із відповідними осередками, як от із комітетом Декади неурядових організацій (NGO) і їх підкомітетом для справ інформації і комунікації, мають змогу слідкувати за підготовою до третьої жіночої конференції. Чи ця конференція буде в Найробі, столиці Кенії, як заплянувано, чи — внаслідок унутрішніх політичних ускладнень — її перенесуть до іншої країни, наразі не відомо. Про це своєчасно повідомить Комісія ОН для Статусу Жінок, яка дістала доручення від Генеральної Асамблеї діяти як підготовча Комісія для світової конференції. Уже на звичайній 29-ій сесії цієї Комісії у Відні (лютий-березень 1982) намічено прелімінарну аґенду конференції, а остаточне устійнення точок буде вирішене на наступній 30-ій сесії Комісії статусу жінок у 1984 році, хіба, що скорше скличуть спеціяльну сесію.

У міжчасі в наступних двох роках будуть організовані крайові жіночі конференції для перегляду успіхів або невдач у ділянці рівноправности та устійнення домагань жінок поодиноких країн, що їх передадуть на конференцію ОН. Предметом нарад в 1985 році буде дальше Світовий плян, акції, ухвалений в 1975 році, а перевірений і змодифікований у 1980 році, що тепер складається із 287 параграфів і 48 резолюцій. Перший оригінальний плян був принятий дорогою загальної згоди (консензус), другий — з огляду на контроверсійність деяких точок — ухвалено 94 голосами при чотирьох „проти" і 22-ох стриманих.

Передумовою участи українських жінок у конференції є затримання принятої форми конференцій Об'єднаних Націй, що складаються із офіційної конференції державних делеґацій і паралельного форум для участи організацій на статусі не-урядових організацій в Об'єднаних Націях, а також інших жіночих організацій і заінтересованих одиниць. (В Копенгаґені форум мав біля 10,000 учасниць, в тім 425 членок, що репрезентували 152 не-державні організації). У якій формі відбуватиметься конференція 1985 року, залежатиме від рішення Генеральної Асамблеї ОН і приділених фондів, а також від можливостей місця конференції.

Якби не було, Конґрес СФУЖО 1982 року приділить цій справі доволі місця і уваги, та ухвалить відповідні директиви для своїх організацій, щоб йти впарі з подіями на терені міжнародного жіночого руху та включуватися в підготовчі дії у своїх країнах.

Д. Р.

Квартет „Верховина" святкує своє 30-річчя у Вінніпеґу, Едмонтоні й Торонто

У цьому сезоні квартет „Верховина" відбуде ряд самостійних концертів, якими відзначить свій 30-річний ювілей. Першими з них будуть концерти у Вінніпеґу в суботу, 4-го грудня ц.р., в залі Дому „Просвіта"; в Едмонтоні в неділю, 5-го грудня, в залі Дому Української Молоді, а тиждень пізніше, 12-го грудня, в Торонто, в залі Вест Парк колідж'єт. Концерти в Вінніпеґу й Едмонтоні патронують місцеві відділи Комітету Українців Канади, а в Торонто Відділ Комітету Українок Канади.

У програмі концертів пісні українських композиторів Д. Бортнянського, А. Гнатишина, В. Гомоляки, А. Кос-Анатольського, І. Недільського, М. Дремлюги, В. Безковорайного, В. Зарем-би, Б. Весоловського, М. Скорика, В. Івасюка та народні пісні в композиторській обробці.

(Закінчення на стор. 4)

Володимир Янів

20 ЛІТ НА СЛУЖБІ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ У СПІВДІЇ З ЧУЖИМИ НАУКОВИМИ КОЛАМИ

IV.

Спеціяльну групу зустрічів творили вечори із представниками сусідніх народів під гаслом: через взаємне пізнання до зрозуміння, а через зрозуміння до порозуміння й тривалої співдії (українсько-білоруські, болгарські, жидівські, польські та чеські вечори). Чимало уваги присвячено також плеканню ідеї европейської духової єдности у сподіванні, що колись призведе вона до політичної єдности у мирній співдії всіх европейських народів.

Висліди 20-літньої праці, утривалені у щорічних звітах і кожночасно дискутовані в рівній мірі на засіданнях кураторії, що й Наукової Ради, не змогли залишитися без відгомону. Самі установи знайшли своє тривке місце в державних — скрупулятно контрольованих — довідниках, і на їх підставі УВУ від десяти років є постійно відзначуваний у міжнародному найбільш репрезентативному університетському довіднику із основними даними про засяг дії і поданням складу професорської колеґії. Обширна інформація була вміщена у органі світової асоціяції університетських президентів, а також коротке гасло про УВУ є у відомій німецькій енциклопедії Брокгавза. Це в сумі спричинилося до рішення — за ініціятивою теперішнього голови кураторії міністр. радника д-ра Зінґбартля, щоб 20-ліття відзначити ширше. Для опрацювання програми приспішено дату щорічного засідання Наукової Ради, яка — поруч із діловими нарадами — мала апробувати проєкт Управи щодо 20-ліття.

4

Засідання відбулося 28-го вересня 1982 року. Принимаючи до відома синтетичний річний звіт В. Янева, засідання зокрема відзначило велику інтеґраційну ролю „Міттайлюнґен" — на підставі аналізи останніх двох томів (за рік 1980 і 1981). Передостаннє число мало 40 різних причинків пера 32-ох авторів із восьми країн нашої діяспори: крім Німеччини були заступлені три дальші европейські країни (Австрія, Бельгія, Франція) та Ізраїль, Австралія, ЗСА й Канада. Не зважаючи на те, що з фінансових причин треба було дещо зменшити об'єм останнього числа (355 сторінок замість 444 минулорічних), втримано пропорції, і 21 авторів (із 27 причинками) походить із семи країн української діяспори. Аналіза спричинилася до того, щоб остаточно реалізувати суґестію попереднього засідання про переміну назви — відповідно до фактичного об'єму і змісту („Річник Українознавства" замість „Записки"). Подруге, доручено редакції поробити заходи, щоб число за 1982 рік вийшло точно у ювілейному році і щоб могло бути зарепрезентоване на Ювілейній Академії. З огляду на те, що всі бюджетові фонди на рік 1982 вже є вичерпані, намічено можливості придбати додаткові засоби, при чому Рада висловила сподівання, що й українська спільнота спонтанно спричиниться своїми датками до появи того числа, яке матиме також свою мистецьку частину.

При нагоді варто відзначити що актуально розсилається 900 примірників до 27-ми різних країн, що вказує на інформативну ролю органу, що одночасно стався найкращим зв'язковим до зовнішнього наукового світу і представляє найкращу „візитну картку" наших наукових досягнень. Видавництво доцільно видає числа більшим накладом, щоб і на майбутнє залишилися комплекти для тих бібліотек, які забажають їх мати: а втім українські бібліотекарі повинні подбати, щоб не було бібліотеки, де не було б „Записок", а українські громади також повинні передплатити Збірники для своїх льокальних бібліотек — звичайно, замовляючи від початку комплекти.

Редакція намагається також постійно поширювати коло співробітників, щоб стати центральним органом українознавства у діяспорі (згідно із відзначеною інтеґраційною ролею).

Подібну інтеґраційну ролю до „Записок" сповняє й авдиторне навчання УВУ, яке рік-у-рік згромаджує 40-50 фахівців — досі у сумі із 10-ти різних країн поселення, при чому на спеціяльну увагу заслуговує, що близько 40 відсотків приїздить з-поза океану, що незаперечно підтверджує центральне становище УВУ для українознавчих студій. Статистику студентів провадиться з 1968 року і за той час через студійні залі УВУ перейшло 1,652 осіб із 18-ти країн (річна пересічна: 110).

При звітуванні відзначено також успіхи на видавничому полі. Наукове Товариство ім. Т. Шевченка саме видало свій 43-ій зошит Енциклопедії Українознавства, і ще цього року вийде 44 зошити — обидва важливі з цього погляду, що в них є закінчені гасла на „у", отже всі ті, які стосуються вже за своєю назвою України (і мають у своїм визначенні „український", -а, -е). Ці гасла треба було насамперед старанно зібрати, що вже не було річчю легкою серед еміґраційних умов, за браком відповідних архівів. Таким чином, до кінця дев'ятого тому бракує ще лиш один зошит, — отже до закінчення цього унікального твору вже недалеко, а одночасно вже опрацьовано гасла до першого тому англомовної гаслової енциклопедії українознавства, яка вправді вийде стараннями й коштами Канадського Інституту Українських Студій, але за редакцією проф. Кубійовича і цілого редакційного персоналу у Сарселі. Поява першого тому англомовної гаслової ЕУ передбачена на 1984 рік. Для членів Ради була особливо цікава інформація, що НТШ видало ще монографію пок. Миколи Шлемкевича про „Сутність філософії" у спеціяльно дбайливому опрацюванні колишнього довголітнього голови Ради, сьогодні вже покійного проф. д-ра О. Кульчицького — із обширним вступом та дуже сумлінними доповненнями у „зносках". В коментарі до появи англомовної Енциклопедії висловлено жаль, що досі не було можности знайти фондів на німецьке опрацювання Енциклопедії Українознавства, що було б з природи речі найлогічнішим з огляду на тісне пов'язання — почерез Товариство Сприяння — із німецькими науковими колами.

Як незаперечний позитив дії Українського Технічно-Господарського Інституту відзначено його активізацію після послаблення діяльности, спричиненого смертю попереднього ректора о. проф. М. Коржана (1978 р.)

(Продовження буде)

Митрополит М.Германюк нагороджений ордером Канади

Щоб відзначити людей за їх надзвичайні досягнення у різних ділянках праці на користь держави , у 1967 році в Канаді зорганізовано „Ордер Канади". Церемонію вручення грамоти і медалі виконує звичайно генерал-губернатор Канади. Нагороди діляться на три категорії: „компеніон", „оффісерс" і „аппойнтед мемберс". За той час приблизно від 60 до 100 людей щороку дістають нагороди. Між ними зустрічаємо і українські імена.

Цього року 63 особи були відзначені, в тому три українці. Ми маємо шану вітати першу особу з рядів духовенства, Митрополита Українців Католиків в Канаді Архиєпископа Максима Германюка, який отримав нагороду „Оффісерс Ордер оф Канада". З цієї великої радісної нагоди сенатор Павло Юзик зарядив прийняття на 60 осіб в будинку парламенту, в оригінальній історичній залі сенату. Єпископи або священики були при кожному столі, як також представники українських католицької й православної громад в Оттаві.

Архиєпископ Максим Германюк, Митрополит Канади

Крім Митрополита Максима Германюка, були Єпи-

(Закінчення на стор. 4)

Запрошуємо все Українське Громадянство Клівленду — Парми й околиці

на ЗУСТРІЧ з

о. д-ром Любомиром Гузарем

Архимандритом оо. Студитів та близьким співпрацівником Блаженнішого Патріярха Йосифа,

який говоритиме про:

ПОЧАТКИ, ЗМІСТ І ЗАВДАННЯ ТОВАРИСТВА СВЯТА СОФІЯ

Доповідь відбудеться

в суботу, 27 **листопада 1982 р., о год. 6-ій веч. в кафетерії школи св. Йосафата в Пармі, Огайо**

5720 Стейт Ровд

Прийдіть всі та довідайтеся як забезпечені та як працюють патріярші надбання і інституції в Римі й на поселеннях.

До численної участи запрошує —

УПРАВА ТОВАРИСТВА СВ. СОФІЯ

У пам'ять старшини УГА Степана Слюсарчука

У Дітройті помер 26-го серпня 1982 року по довгій недузі учасник боротьби за волю України в 1918—20 роках Степан Слюсарчук, поручник УГА і УСС, проживши 88 років. Він—уродженець Станиславова, середню освіту закінчив у гімназії в цьому ж місті,що тепер називається Івано-Франківське.

В Українській Галицькій Армії він був поручником і командував восьмою сотнею третього куреня восьмої бригади, в часі боїв з поляками в обороні Західньої України.

Про сотнюС.Слюсарчука згадує у своїх споминах Василь Волицький п.з. „На Львів і Київ" („Гомін України", Торонто, 1963, стор. 140—151). Ця сотня вславилася й була відзначена за переможний бій за здобуття мостового причілка на Дністрі коло Нижнева. Поляки укріпили мостовий причілок, що встановив дуже важну стратегічну позицію, окопавшись на висоті коло так званої коти 292.

Цілий день ішли тяжкі бої куреня, щоб вибити поляків з тієї важливої позиції. В дуже критичному моменті поручник Слюсарчук повідомив вище командування про рішаючий момент бою, пісдавши гінця зі запискою, в якій був опис і ситуаційний плян розположення сотні. Інший бій описаний так: „Гаряче червневе сонце гасло за лісами на горбах у тій стороні, де Петрилів і Новосілка і тоді пор. Степан Слюсарчук вдерся зі своєю сотнею у ворожі окопи. Багнети й приклади рушниць докінчували перемогу над ворогом..." „Закрема командуючий бриґадою ґратулював пор. Ст. Слюсарчукові за зразкову й успішну операцію на фронтовому відтинку його сотні, за непохитну стійкість сотні у важкому цілоденному бою за „коту 292" і здобуття цього важливого стратегічному пункту.

За цей виїмково-важливий бойовий чин пор. Ст. Слюсарчука, що вирішив перемогу в користь Третього куреня і восьмої бриґади на цілому фронті нижнівського причілка—отаман Гофман представив пор. Ст. Слюсарчука до найвищого відзначення—Золотого Тризуба".

Ще важливіша подія у військовій службі св.п. Ст. Слюсарчука сталася в часі походу українських армій на Київ проти большевиків, що закінчився 31-го серпня 1919 року.

Коли не вдалося оборонити Західню Україну перед наступом переважаючої сили польської армії, підкріпленої у вирішальному часі армією Галлєра, УГА була примушена перейти річку Збруч і податися на східні земліУкраїни. УГА злучилася із українською армією під проводом Отамана Симона Петлюри й у спільному бравурному наступі прогнали большевиків з правобережної України та зайняли Київ.

Ця блискуча славна перемога сполучених українських армій закінчилася трагічно у самому тріюмфу. Російська армія Денікіна, уважаючи українську армію за грізнішого ворога Москви, ніж большевицьку, спрямувала свої сили, які саме у той день підійшли з правого берега Дніпра до Києва, проти українських відділів у Києві і відбила їх. Поручник Слюсарчук був поставлений на сторожу залізного мосту, що йшов через Дніпро. Його сотня зайняла Печерську Лавру та стерегла міст. Раннім ранком розігралася баталія. Штаб Головного Отамана дав наказ війську, що йшло на Київ, не вдаватися в бойові дії з денікінцями.(Досі ніхто не заперечив, що такого наказу не було). Маючи такий наказ пор. С.Слюсарчук охороняв міст, яким вранці зачали йти денікінські старшини. Візвані, щоб задержалися, старшини далі йшли через міст. Тоді пор. Слюсарчук дав наказ стріляти на пострах у воду. Але в той час на них наскочили ззаду денікінці, які за той час перейшли Дніпро іншим мостом, і їх роззброїли.

Чотар УГА Лука Мишуґа пише, що через Дніпро був ще один міст,дерев'яний, який не був зазначений на мапі, й тому необізнані з положенням старшини не дали наказу забезпечити і той міст (Українська Галицька Армія, том 4, ст. 128).

Тому що про ту подію ще й досі ведуться дискусії між історикамн, ми тільки згадуємо, що пор. Ст. Слюсарчук був безпосереднім учасником тієї події й не раз про неї оповідав своїм друзям.

Належить, одначе, ще раз підкреслити, що всі історики однозгідно подають, що дійсно був такий наказ головного Отамана Петлюри для всієї армії, що йшла на Київ, не вдаватися в бойові дії з армією Денікіна. І такий наказ мав пор. Слюсарчук, що був на передовому пості.

Від того часу починає хилитися до упадку славою вкрита українська армія, що мала двох ворогів— большевиків і денікінців, спільним завданням яких було не допустити, щоб Україна стала вільною державою. Пор. Слюсарчук, якийсь час приділений до відділів Українських Січових Стрільців, пережив з ними трагічний кінець визвольної боротьби в 1920 році.

В часі між Першою і Другою світовими війнами св. п С. Слюсарчук був діяльним громадянином у Станиславові й займав багато важливих постів, головно в товаристві купців і промисловців. Він мав свою друкарню, яка успішно конкурувала з багато вивінуваною друкарнею поляка Льва Данкевича у Станиславові. Як властитель друкарні він попер морально і матеріяльно великий задум проф. Чепиги й учителя Василя Микитчука й поміг створити видавництво Української Загальної Енциклопедії, яка вийшла під кінець 1930-их років у трьох томах, і тепер уже є білим круком на книгарських полицях. Завжди говорив він мені, що варто ту енциклопедію перевидати й часто мене до того заохочував.

На еміграції в Німеччині мав він свою друкарню, в якій багато нашої еміграційної літератури побачило світло денне.

Переїхавши до ЗСА, поселився у Дітройті й, доживаючи тут свого життя, під кінець стратив зір, але ніколи не втратив доброго настрою.

Так закінчив життя учасник славних подій нашої історії поручник УГА і УСС Степан Слюсарчук, і був похований на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку.

Д-р Микола Климишин

Д-р Юрій Старосольський в Торонто

У Торонто, як і щороку, відбувся знову „Тиждень Пласту", повний руху та енергії молоді, як також ентузіязму сеніорів. Цьогорічний „Тиждень Пласту" був вийнятковий. Започаткував його приїзд Начального Пластуна д-ра Юрія Старосольського з Вашінґтону до Торонто 23-го жовтня. І того ж таки дня, вже по обіді, в ґалерії Українсько-Канадської Фундації, відкрилася виставка картин д-ра Ю. Старосольського. Повна заля ніжних акварелів і три олії, та усміхнений Начальний Пластун зустрічали велике число гостей, які хотіли зустрітися з „Лісовим Чортом"д-ром Ю.Старосольським, та подивитися на ще одне зацікавлення цієї небуденної людини.

Привітав присутніх, від яких „заля тріщала", пл. сен. Ярослав Соколик, голова Осередку Праці Пластунів Сеніорів. Бо, власне, Осередок Праці цю виставку влаштував. Сен. Соколик передав слово пл.сен. мґр Іродії Винницькій, голові Крайової Пластової Старшини в Канаді.

І. Винницька дуже цікавим словом представила д-ра Старосольського. Він — Начальний Пластун, себто головний пластун на весь світ. Своєю особою він з'єднує пластунів всіх континентів. Він — правник. Має наукові праці англійською, німецькою та українською мовами. Він є знавцем українського права. Він — поет. Його „Сіріли у сумерку" — це улюблена й одна з кращих пластових пісень. І, врешті, виявилося, що він маляр! Аматор у клясичному розумінні цього слова, любитель малярства. Любить подорожувати, вже об'їхав довкола світу і любить в часі мандрівки сісти, витягнути з наплечника свої барви та не тільки любуватися красою околиці, а й відтворити цю красу акварелями на вічний спомин. Начальний Пластун — мандрівник з пензелем.

По відкриті виставки д-р Старосольський скромно сказав, що для нього велика честь мати „за стіною" світову виставку українських мистців. (Світова виставка ще відбувалася в ґалерії). Потім він розказав кілька моментів із свого малювання.

Присутні подивляли ніжність, прозорість та поетичність акварель д-ра Старосольського. Виставка тривала тиждень і була надзвичайно вдалим початком цьогорічного „Тижня Пласту" в Торонто.

Оксана Б. Соколик

В ДВАДЦЯТЬ ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

МИКОЛИ ШУСТА

який відійшов у Вічність 25 листопада 1959 р.

відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в четвер, 25-го листопада 1982 р., о год. 8:30 ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.

Про молитви просить —

син — ВАСИЛЬ ШУСТ

Ділимося з Родиною і Приятелями болючою вісткою, що дня 12-го листопада 1982 року в Грималові на Тернопільщині упокоїлася на 90-му році свого трудолюбивого життя

наша Найдорожча і Незабутня

МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ І СЕСТРА

бл. п.

МАРІЯ ХРУПОВИЧ

з КАМІНСЬКИХ

В глибокому смутку:

дочка — ОЛЬГА КУРИЛАС з чоловіком СТЕПАНОМ, дітьми і внучкою в ЗСА
син — ЙОСИФ з дружиною НАТАЛЕЮ, дітьми і внуками в Україні
сестри: ЙОСИФА в Україні
ЛЕОНІЯ БУКАТА в Канаді
брат — ТЕОДОР в Польщі

Просимо про молитви за спокій душі Покійної.

Українка на сторінках медичної літератури

У наслідок довголітніх медичних дослідів шпиталя Джонс Гопкінс у Балтиморі і співпраці 20-ох міжнародно визнаних експертів у ділянці електроенцефалографії вийшла в 1982 році книжка під заголовком „Електроенцефалографія", 752 сторінки, ціна якої у розпродажі — 88 дол. Це перша книжка цього роду, де так зорганізовано і методично зібрано найважливіші підставові принципи та модерні аспекти технології, які мають застосування у клінічній і дослідчій праці в електроенцефалографії.

Автори цієї книжки — це відомі в науковому світі постаті: д-р Ернст Нідермаєр, професор неврології і неврохірургії Медичної Школи в Балтиморі, Джонс Гопкінс і д-р Фернандо Льопез да Сільва, професор неврофізіології Амстердамського університету.

При перегляді цієї наукової праці з великою приємністю вісім разів зустрічаємо ім'я Анни М.Зобнів. Вдійсності це не перший раз її ім'я бачимо у довідниках медичної преси. Ось кілька прикладів.

Анна Зобнів

Ще у 1972 році проф. Ернст Нідермаєр, автор книжки „Узагальнені епілепсії," висловив похвалу і свою подяку Анні М.Зобнів за її співпрацю у медичних і технологічних досліджуваннях епілептичних недуг, підкресливши її здібності та провідництво.

У вересні 1975 року журнал електрофізіологічної технології, ч. 3, що виходить у Европі різними мовами, присвятив її праці, виконаній зі співучастю С. Ярворда і Е. Нідермаєра, 21 сторінку друку. В журналі яскраво підкреслено технічні поліпшення і змодифіковану методу, впроваджену завдяки А.Зобнів, головним чином у конструкції сталевих нержавіючих електродів, що вживається під час електрографічних дослідів мозку.

Крім своїх обов'язків шефа лабораторії в Джонс Гопкінс шпиталі, А.Зобнів брала активну участь як делегатка у різних крайових і міжнародних конференціях і з'їздах електроенцефалографів. Для прикладу, варто згадати, що на 16-му з'їзді ЕЕҐ технологів, що відбувся у жовтні 1975 року в Мехіко Ситі, Мехіко, А.Зобнів, як активний член програми, прочитала науковий реферат на тему „Lack of Fast EEG Response to Barbiturate Anticonvulsants as a Sign of Severe Cerebral Impairment", та шляхом дискусії при допомозі відповідних ілюстрацій і табель захистила свої твердження. У 1977 році медичний журнал „Европейська неврологія" ч. 15, що друкується у Швайцарії, помістив статтю „Absence of Drug — Induced B - Activity in the Electroecephalogram", її співавтором була А.Зобнів.

Її ім'я зустрічаємо знову в медичному журналі „Педіятричні аннали" з березня 1979 року, в якому її праці уділено коло 25-ти сторінок, включно з медичними оцінками і виясненнями лікарів С.Лівінґстона і Л. Павлі. Подібних фактів можна б навести ще багато.

Анна Зобнів — українка і такою вона себе скрізь представляє. Вона прибула до ЗСА у Балтімор, Мериленд, у липні 1949 року з таборів ді-пі з Ашафенбурґу, Німеччина. Перші кроки на новій землі були тяжкі, головним чином із-за невистачого знання англійської мови. Але всупереч цьому, вона зуміла заслужити пошану й признання від своїх зверхників на кожному відтинку виконуваної нею праці.

Згодом, опанувавши англійську мову, А.Зобнів, що працювала в ділянці шкільництва, поставила собі вищу мету — вона поступила на працю в лябораторії ЕЕҐ в Джонс Гопкінс шпиталі. Вона відразу ж вписалася на курс з ділянки своєї праці, закінчивши його з відзначенням першої в групі, та одержала пропозицію зайняти становище асистентки шефа лябораторії. У порівняно короткому часі вона одержує призначення на головного керівника лябораторії, несучи відповідальність за рутинну клінічну і дослідчу праці, включно з наглядом за усім технічним і адміністративним персоналом. Згодом вона успішно склала іспит перед американським правлінням реєстрацій електроенцефалографічних технологів, і в наслідок цього одержала професійний титул „REEG. T.", а незабаром одержала нагороду Стефенсона.

На пості шефа лябораторії ЕЕҐ А.Зобнів працювала 11 років до свого відходу на емеритуру, проте вона і далі діставала різноманітні пропозиції праці. Нарешті, після двох років емеритури вона погодилася на запропоновану їй посаду — шеф ЕЕҐ - технолог в Діяґностичному Центрі у Балтиморі, де вона працює й тепер.

Не буде хіба перебільшенням, сказати, що ця людина, з природи тиха і скромна, зуміла виробити собі місце серед чільних професійних авторитетів на сторінках медичної літератури, завдяки своїм особливим здібностям і своїй персональності, а також своїй муравлиній і послідовній праці.

Анна Зобнів — член Союзу Українок Америки, двох професійних товариств, Ей-Сі-І-Ті й І-Ес-І-Ті. Вона та її чоловік мґр Мирослав є членами 320-го Відділу Українського Народного Союзу, Братства Пресвятої Тройці в Балтиморі, Мд.

Іван Малко

НЕ ЕКРАНИ, А ОКЕАНИ І НЕ ВІСІМ, А ВІСІМДЕСЯТ СІМ

У статті Івана Кедрина п.з. „Світова виставка мистців — осяг української культури" („Свобода", ч. 221, з суботи, 20-го листопада ц.р.) треба читати: „На Союзівці відбувся з'їзд жінок з участю коло 500 осіб з різних стейтів і різних міст між двома океанами"... Як також слід читати: „Вісімдесят сім мистців, чоловіки і жінки"...

ПОПРАВКА

В статті „Чудова пам'ять" Ю. Мовчана („Свобода" з 13-го листопада ц. р.) на третій сторінці четвертий параграф знизу треба читати так: „У збірці також подано коротку згадку про велику трагедію в родині вже покійного д-ра М. Панчишина. Один з його двох синів, молодший д-р Юрій Панчишин, який закінчив Медичний факультет Інсбруцького університету 1948 року..." — і далі згідно з поданим текстом. — Ред.

У ЛМКЛЮБІ ВІДБУДЕТЬСЯ ПОКАЗ КАРТИН Л. ГУЦАЛЮКА

Ню Йорк, Н.Й. — Із Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що в п'ятницю, 26-го листопада ц.р., о год. 7-ій вечора, тут у приміщенні Клюбу, при 136 Друга авеню, відбудеться показ картин маляра Любослава Гуцалюка в прозірках. Технічне виконання прозірок — інж. Михайло Пежанський. На запрошення Управи ЛМКлюбу, на Вечорі буде присутній маляр Л. Гуцалюк, який, на бажання гостей, дасть додаткові коментарі до своїх картин.

Митрополит...

(*Продовження зі стор. 3*)

скоп Ніль Саварин з Едмонтону, Єпископ Єронім Хемій, Єпископ Димитрій й Грещук, нововисвячений Єпископ Мирон Дацюк, настоятель української католицької парафії в Оттаві о. Володимир Шевчук, о. Корнилій Пасічний, о. Леоній Диксон, ректор Духовної Семінарії о. Йосип Андріїшин, о. Петро Бальцар з Курітіби, Бразилія, та настоятель українського православного собору в Оттаві о. Роман Божик і Євгенія Божик. Була присутня також сенатор М.Бєлиш.

Вечір офіційно відкрив господар сенатор Павло Юзик. Молитву промовив Митрополит Максим. Після смачної вечері сен. П.Юзик представив Митрополита, привітав його з одержанням нагороди та пояснив дещо про відзначення і познайомив присутніх зі життєвими заслугами і працею Митрополита. Відтак він представив усіх гостей. Від українського громадянства столичного міста вітав голова відділу КУК Борис Сірський.

Після величавого многоліття промовляв Митрополит Максим. Він подякував сенаторові і гостям за гостину та розповів про свої небувалі враження з церемонії видачі Ордеру Канади, про теплі українські слова привіту генерал-губернатора Е. Шраєра, вони ж добре знайомі ще з Вінніпеґу. Митрополит підкреслив, що ми щасливі, що живемо в країні, що уміє висловити своїм горожанам признання. На закінчення сен. П. Юзик запросив присутніх послухати дебати у сенаті.

Галина Михальчук

Квартет...

(*Продовження зі стор. 2*)

Квартет „Верховина"

З нагоди свого ювілею квартет „Верховина" придбав нові одяги з княжої доби, запроєктовані знавцем українського народного мистецтва, мґром Анною Троян, а виконані знавцем сценічних одягів Марією Левицькою.

Концертова програма складається із чотирьох частин різноманітних стилем і змістом пісень (із 4-ма відмінними оригінальними й стилізованими одягами).

Ювілейний склад квартету „Верховина": Надя Коханська—перший сопран, Оксана Макогон—другий сопран, Валентина Куриліврперший альт, Богданна Ігнатович—другий альт.

Акомпаньяторки квартету—Стефанія Жовнір-Клос, заслужена піяністка, акомпаньює від часу заснування квартету, та молода піяністка (з квартетом понад два останні роки) Адріяна Раделицька.

У перервах між окремими частинами концерту виступить із сатирою на актуальні події мистецький керівник квартету Олена Гліботвич.

Ми віремо, що українці Вінніпеґу, Едмонтону, так як і 12 років тому, громадно зустрінуть цю мистецьку одиницю, яка на протязі трьох десятиріч збагачує своїми піснями імпрези всіх українських організацій і установ та гідно репрезентує українську пісню перед співжителями Канади й Америки.

Н.Н.

Округи УНС...

(*Закінчення зі стор. 1*)

заторкнув всі ділянки праці Союзу. Говорив про рух членства, про фінансову господарку, при чому згадав, що майно вже перейшло 47 мільйонів долярів. Згадав про видавництво „Свободу", „Український Тижневик", а при тому пригадав всім, що з днем 1-го січня 1983 року річна передплата щоденника буде виносити не 7.80, а 15.00 долярів. Доповідач також заторкнув справу Української Будівлі ,згадав про працю керівника братської діяльності Марту Кордубу. Доповідь свою головний секретар закінчив запевненням, що Екзекутивний Комітет високо цінить віддану працю секретарів і інших відділових урядовців.

Запрошений до слова С. Гавриш, говорив про організаційні справи Союзу, а також згадав про успіхи і неуспіхи поодиноких округ. Говорячи про організаційну ділянку, він згадав, що до 31-го жовтня відділи Америки й Канади вже придбали 1,644 нових членів, з того понад 920 членів придбали конвенційні делеґати. Згадуючи делеґатів, він сказав, що на всіх 397, що брали участь в 30-ій Конвенції, лише 215 почували себе до морального обов'язку і придбали згаданих 920 нових членів, а решта 183 покищо не придбали нових членів. Доповідь свою закінчив С. Гавриш апелем до всіх присутніх включитися в акцію осінньої кампанії, завданням якої є придбання 1,000 нових членів в останніх трьох місяцях цього року. Щоб та мета була виконана, він радив всім союзовцям-секретарям використати акцію подвоєння забезпечення членів УНС до 65 року життя без лікарських оглядин.

По доповідях представників Екзекутиви, д-р М.Снігурович поінформував присутніх, що можуть ставити запити і забирати слово під час дискусії. Першим до слова зголосився проф. І. Телюк, який критично висловився про рух членства, маючи на увазі втрату членів, а також мав критичні завваги про щоденник „Свободу". Відтак у дальших запитах і дискусіях ще голос забирали: В. Лучкань, О. Гладун, В. Василенко, Д. Мельник, В .Гетьманський, Т. Сливінський, С. Кравець. В. Добчанський, І. Лаба, І.Здирко, Й.Ірха, Олена Тренклер, Д. Сарахман. Л. Гардінґ, В. Міґован і Д. Стець. Дискутанти заторкнули багато важливих справ з щоденної праці Союзу, висловлюючи конструктивні думки. Доводом того можна навести, що у дискусії багато уваги було присвячено організаційній ділянці, тобто виконанню наміченої мети.

Всім дискутантам вичерпні відповіді дав В. Сохан. Відтак д-р М. Снігурович, роблячи підсумки з перебігу нарад, заявив, що вони були речеві, будуючі і за його словами всі мали нагоду висловити свої думки. Закінчуючи наради, він зложив всім щиру подяку за участь. Подякував представникам Екзекутивного Комітету з Джерзі Ситі, як і головам та учасникам сусідніх округ. Він також дякував господарям, Управі 387-го Відділу за приготовану гостину для майже 40 учасників, а всі зібрані відспівали Многоліттєвіє для секретаря І. Олійник і інших, що помагали їй у праці.

Під час секретарського курсу і нарад обов'язки протоколянта сповняв секретар Округи Ню Гейвен Тарас Сливінський. Під час нарад секретарі передали головному організаторові 15 аплікацій нових членів.